

ring een tweezijdige overeenkomst is en dat de premie opvorderbaar is, hoewel dit niet met zooveel woorden in de wet staat ¹⁾).

Al is met dit arrest de zaak formeel opgelost, uit de argumentatie blijkt toch wel, dat een klare wetsbepaling niet bepaald een overdaad zou zijn.

De vraag dient gesteld te worden, of de uitspraak van den Hoogen Raad zich dekt met de geschiedenis ²⁾ van de overeenkomst van levensverzekering.

Men heeft getracht, sporen van levensverzekeringen op te zoeken in het oude Romeinsche recht. De meest aangehaalde regel is deze: „*liberum corpus aestimationem non recepit*”. De klemtoon in dezen regel behoort echter op het woord „*liberum*” te vallen. Een slaaf kon *wel*, een vrije kon *geen* koopwaar zijn. Van verzekering is dus in dit adagium geen sprake.

Wel schijnen er in den Romeinschen tijd reeds begrafenisfondsen geweest te zijn, welke als voorloopers van levensverzekeringsfondsen beschouwd kunnen worden. Over het juridisch karakter dezer fondsen tast men echter vrijwel in het duister.

In de Middeleeuwen zien wij voor het eerst iets, dat op onze levensverzekering begint te gelijken. De zeerooverij vierde hoogtij. Men moest belangrijke sommen betalen voor het loskopen van gevangenen en hiertegen ging men zich verzekeren. Al spoedig echter ontaardde deze verzekering in een speculeeren op het leven van zeevaarders en later weer op het leven van anderen. Men sloot b.v. een verzekering op het leven van een vorst uit zuiver speculatieve overwegingen.

Toen dit kwaad grootere proporties aannam, werden maat-

¹⁾ Vgl. ook H.R. 16 Febr. 1917, W. 10092.

²⁾ Vgl. over de geschiedenis van de levensverzekering: WICHERS, a.w., blz. 21 vv.